

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **Mgr. P. M.**, *zastúpeného advokátom JUDr. P. P.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-28/PK-2006 zo dňa 10. marca 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 260/2006-51 zo dňa 24. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 260/2006-51 zo dňa 24. januára 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-28/PK-2006 zo dňa 10. marca 2006, ktorým bol zamietnutý jeho rozklad a potvrdené prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 688 zo dňa 15. decembra 2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd po preskúmaní dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento správne právne posúdili. Obranu žalobcu, že neriadil motorové vozidlo, ale bol iba spolujazdcom,

vyhodnotil súd ako účelovú, pričom tiež konštatoval, že aj v prípade, ak by sa preukázalo, že motorové vozidlo neriadil, bolo jeho povinnosťou ako disciplinovaného a zodpovedného príslušníka Policajného zboru motorové vozidlo zastaviť a prispieť k objektívnemu vyšetreniu dopravnej nehody.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uviedol, že prvostupňový súd rozhodol predčasne na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a preto dospel k nesprávnym právnym záverom. Namietal, že súd sa nezaoberal jeho žalobnou námietkou, že správny orgán pri vydaní personálneho rozkazu o skončení služobného pomeru porušil zásadu prezumpcie neviny, pretože nevyčkal na rozhodnutie kompetentného orgánu a uznal jeho vinu a rozhodol o jeho prepustení. Poukázal na formálne pochybenia prvostupňového správneho orgánu, pretože návrh na jeho prepustenie jeho nadriadený nespracoval na predpísanom tlačive a nebolo vypracované jeho hodnotenie, ku ktorému sa mal možnosť vyjadriť. Konštatoval, že žalovaný pri svojom rozhodovaní vychádzal len z vyšetrovacieho spisu, ktorý obsahoval iba jednostranné svedecké výpovede, pričom tento postup je v rozpore s usmernením Ministerstva vnútra SR č. SPC-625/1-2005 zo dňa 4. novembra 2005. Napokon poukázal na to, že pri nehode nedošlo k takej škode, ktorú by bolo nevyhnutné riešiť prostredníctvom polície, ako aj na dlhodobé svedomité plnenie povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K žalobcovej námietke o porušení zásady prezumpcie neviny konštatoval, že personálne konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru je samostatným konaním, v ktorom sa podľa ustanovení § 192 ods. 1 zákona rozhoduje o ďalšom zotrvaní príslušníka Policajného zboru v služobnom pomere, a v ktorom sa podľa platnej judikatúry zásada prezumpcie neviny neuplatňuje. Zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku trestného, priestupkového alebo disciplinárneho konania. Námietky žalobcu, že návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru nebol spracovaný na predpísanom tlačive a že žalovaný nespracoval na jeho osobu služobné hodnotenie, žalovaný nepovažoval za relevantné, pretože tieto skutočnosti nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkami žalobcu, že jeho nadriadení vychádzali iba z jednostranných svedeckých výpovedí nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise, pretože napadnutým rozhodnutím nerozhodoval o zavinení dopravnej nehody žalobcom. Personálne konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bolo vykonané podľa príslušných ustanovení zákona a žalovaný po vyhodnotení zadovážených dôkazov na základe vlastného šetrenia dospel k záveru, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Námietky žalobcu, že si roky svedomito plnil svoje povinnosti nemohol akceptovať, pretože aktívne plnenie

uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby výkonu štátnej služby príslušníka Policajného zboru, čo mu priamo vyplýva z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. dňa 22. apríla 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 688 zo dňa 15. decembra 2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona, podľa ktorého policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, ktorý svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona).

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných predpisov (§ 48 ods. 3 zákona).

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že mimo výkon štátnej služby dňa 29.10.2005, v čase okolo 18,10 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. ŠKODA FORMAN, ev. č. X. v T. po G. ulici, pričom narazil prednou časťou svojho vozidla do ľavej zadnej časti zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. SEAT TOLEDO, ev. č. X., ktoré tam odstavil poškodený P. V.. Žalobca po nehode s vozidlom nezastavil ale pokračoval s ním

ďalej v jazde smerom k mestskej časti P.. Poškodený, ktorému prítomní svedkovia oznámili čo sa stalo, nasadol do svojho osobného motorového vozidla a šiel za žalobcom smerom na Paričovskú ulicu, kde podľa koncových svetiel zbadal vozidlo odbočujúce vľavo na most. Poškodený šiel za týmto vozidlom, ktoré po chvíli zastavilo na pravom okraji cesty, a z neho z miesta vodiča vystúpil žalobca. Keď poškodený zbadal, že osobné motorové vozidlo, z ktorého žalobca vystúpil, má poškodenú pravú prednú časť, oznámil udalosť polícii. Žalobca pri prešetrovaní dopravnej nehody sa na výzvu odmietol podrobiť dychovej skúške a pri lekárskom vyšetrení, s ktorým súhlasil, sa odmietol podrobiť odberu krvi.

Podstatou námietok žalobcu v priebehu správneho konania i v preskúmacom konaní boli jeho tvrdenia, že personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bol vydaný predčasne na základe neoverených a nepotvrdených skutočností. Krajský súd nevyčkal na rozhodnutie kompetentného orgánu, ktorý vykonáva priestupkové konanie a v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu určil jeho vinu a rozhodol o jeho prepustení. Táto námietka žalobcu nie je dôvodná, pretože v prepúšťacom rozkaze nie je riešená otázka jeho zavinenia na dopravnej nehode. Podstatou konania, pre ktoré bol žalobca prepustený zo služobného pomeru policajta je, že po zrážke jeho motorového vozidla zn. ŠKODA FORMAN s odstaveným vozidlom zn. SEAT TOLEDO nezotrval na mieste nehody a následne maril vyšetrowanie dopravnej nehody tým, že odmietol odber krvi ako aj dychovú skúšku na alkohol. Krajský súd v tomto konaní videl porušenie služobnej prísahy a dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca sa nezachoval čestne a zodpovedne a konal v hrubom rozpore so služobnou prísahou. Stotožňuje sa so záverom krajského súdu, že obrana žalobcu, že motorové vozidlo neriadil ale bol iba spolujazdcom je účelová v snahe vyhnúť sa postihu. Táto okolnosť vyplýva z vysvetlenia svedka Z. S., ktorého žalobca označil ako vodiča motorového vozidla a ktorý poprel, že vozidlo riadil, pričom uviedol, že dňa 30.10.2005 ho žalobca požiadal, aby na polícii uviedol, že spôsobil dopravnú nehodu a z miesta nehody ušiel. Sám žalobca pritom do protokolu o dopravnej nehode najprv uviedol, že motorové vozidlo riadil R. D., u ktorého bol uvedeného dňa na posedení, na ktorom požil alkoholické nápoje, a neskôr pri podaní vysvetlenia označil za vodiča Z. S.. Aj v prípade, že by sa v priestupkovom konaní preukázalo, že žalobca motorové vozidlo v inkriminovanom čase neriadil, bolo povinnosťou žalobcu zotrvať na mieste dopravnej nehody, informovať svojho nadriadeného a prispieť k objektívnemu objasneniu dopravnej nehody. Z uvedených dôvodov žalovaný i krajský súd postupovali správne, keď konanie žalobcu posúdili ako hrubé porušenie služobnej prísahy bez možnosti ponechania v služobnom pomere. Preto odvolacie námietky žalobcu, že o jeho prepustení bolo rozhodnuté predčasne, že sa vychádzalo iba z jednostranných svedeckých výpovedí a že sa neprihliadalo ani k následku spôsobeného dopravnou nehodou sú právne bezvýznamné. Rovnako na zákonnosť rozhodnutia žalovaného nemá vplyv ani to, či návrh na prepustenie zo služobného pomeru žalobcu bol spracovaný na predpísanom tlačive, alebo či na žalobcu žalovaný spracoval služobné hodnotenie, pretože zákon to pre prijatie personálneho opatrenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) nevyžaduje. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom

žalovaného, že aktívne a svedomité plnenie uložených úloh je základnou služobnou povinnosťou každého policajta a nemôže byť ospravedlnením alebo poľahčujúcou okolnosťou pre protiprávne konanie.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom žalovaného a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a zákonom chránených záujmov žalobcu, tento názor považoval aj odvolací súd z vyššie zmienených dôvodov za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p s použitím § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 22. apríla 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová